

- Det er Yrsa, sa Klaus. Kom, så lar vi henne få noe å se på.

Han hadde allerede hevet seg halvt opp uten å bry seg om å skjule at han var minst like ille stedt som jeg. Det avgjorde saken. Med et krigshyl kom vi oss på bena og sprang ned til elvebredden mens våre erigerte guttepeniser dinglet og spratt som magre asparges.

- Vi så deg nok, sa Klaus ved midtdagsbordet senere. Nede ved elven. Du snek deg omkring i buskene og spionerte.

- Det gjorde jeg aldeles ikke, sa Yrsa overlegent. Hva skulle det forresten være å spionere på der?

- Meg og Klaus, vel. Mens vi badet nakne,

Yrsa snøftet teatralsk.

- Puh, jeg har vel annet å gjøre, Jeg var ute og samlet planter til herbariet mitt, hvis du absolutt må vite det. Noen sjeldne orkideer.

- Ja, dem var det vel ikke vanskelig å få øye på i kikkerten.

- Nå tier du, skrek Yrsa. Ellers får du sosekoppen i hodet.

- Såså, sa dyrlege Rosenfalch beroligende. Klaus er da sannelig sosekopp nok i hodet fra før.

Det syntes jeg var så morsomt sagt at jeg måtte le høyt, men sluttet brått da jeg merket at Yrsa stirret rasende på meg.

- Det er godt at den fjollete fyren skal reise, sa hun hatefullt. Så blir vi iallfall kvitt *ham*.

- Ikke bry deg om Yrsa, sa fru Rosenfalch vennlig, mens hun forsynte meg med en ny porsjon karamellpudding. Det er bare hennes måte å si det på. Vi kommer til å savne deg alle sammen.

- Æsj, sa Yrsa og fór på dør uten å takke for maten.

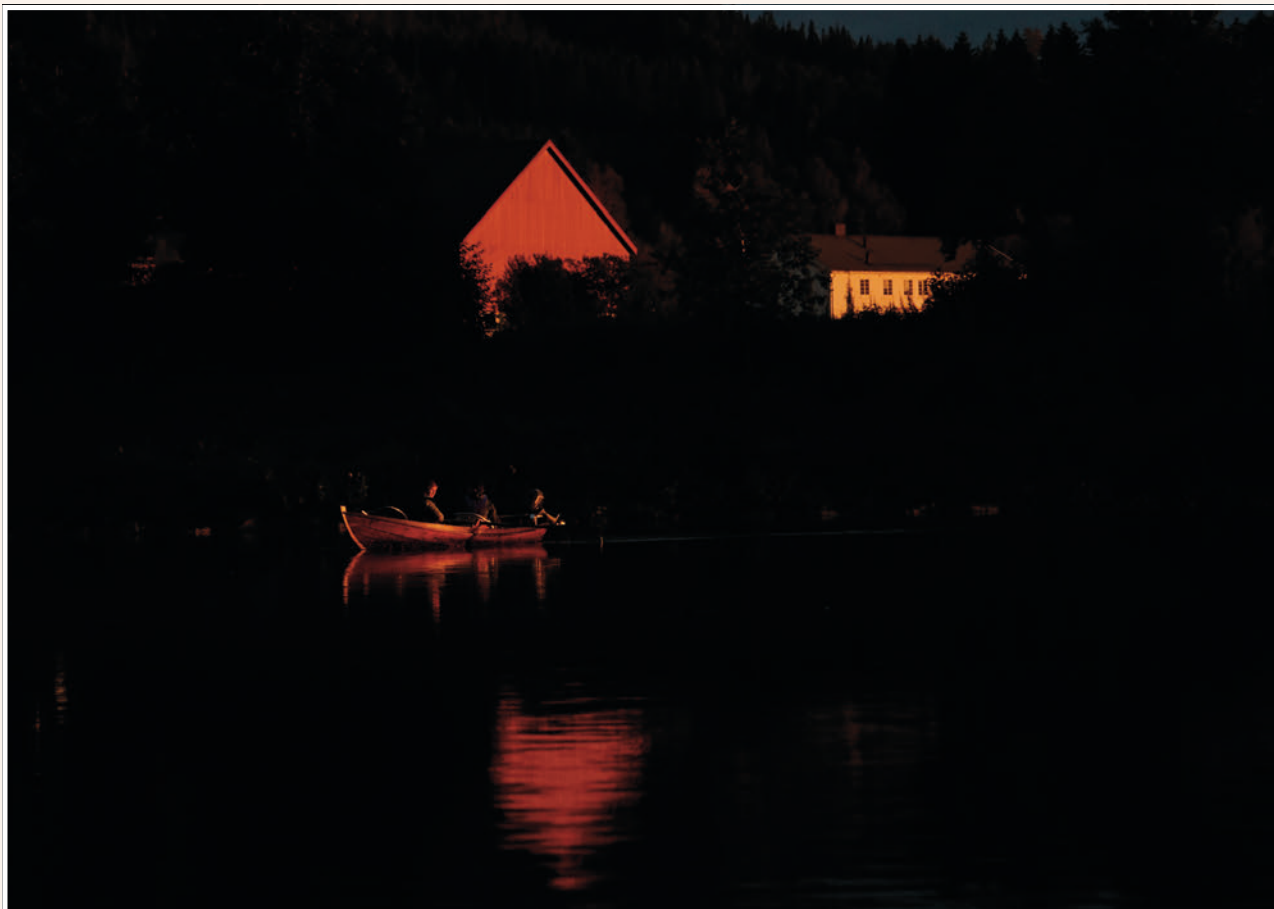
Men slik var det. Jeg hadde helt glemt at jeg skulle reise allerede neste dag. Tiden var gått så altfor fort. Og aldri hadde jeg kunnet drømme om at jeg skulle komme til å grue for å reise hjem.

Og selvfølgelig grudde jeg ikke for ramme alvor. Men jeg syntes det var trist, på mer enn én måte. Jeg hadde hatt det så fint sammen med Klaus. På noen få uker var han blitt min beste kamerat. Det var helt utrolig å tenke på hvor raskt og smertefritt han hadde lært meg å beherske stedets ubegripelige dialekt. Mange andre ting hadde han også lært meg: å sele av og på en hest, å fange fisk med hendene i elven, å sette opp små feller for markmus og firfisler – ferdigheter jeg var redd kunne komme til å gå i glemmeboken, hvilket de også gjorde...

Etter middag skulle dyrelege Rosenfalch ut med bilen i embets medfør, og fordi det samtidig passet å avlegge noen venner av familien et besøk, ville fru Rosenfalch og Klaus være med.

- Vi skal til Ebeltoft, hvisket Klaus til meg idet de dro, blunket og gjorde det hemmelige tegnet med tommelfingeren.

Yrsa var ikke å se noe sted.

Kveldsstemming på Namsen.

Foto: Niklas Angelus.